

sempre de pobre pelón (rassa mussolis) y disposat á pendrer el vol (sistema Millet) el dia que'ls inglesos se determinin á darme una empeytada ab todas las del art.

Cinch apunts caminavam riera amunt disposats á dar mal temps á n'aquestas bestiolas que'n nits de lluna clara, surten á la pesca del primer *ranchu* que's presenti. Una riera ample com las mes amples y tota plena de rochs arrodonits y cantellars, torment terrible dels meus peus, dat el poc gruix de sola que'm queda de resultas de l'arrosegade de'ls vuintanta dos balls que porto cargolats aquesta festa major. Els dos ulls de poll me feren veurer las estrellas hasta la quinta magnitud y vareig somniar ab la peluda catifa del embelat, els *arco-plans*, els globos, las máquinas voladoras y altres eynas per passar ab comoditat aquestas menas de rieras ab els seus corresponents palets.

Un crit del Braffin y el consol de trovar una sorra fina com sucre roig, me retornaren al mon dels vius, dic: al mitx de la riera sens límits y en el lloc escullit *Juerga caceril*.

Un feig cada un de canyas verdas, un curdill al cim d'ellas y quedá en peu la barraca que'ns havia de servir d'amagatall, ben recuberta per matas de verga pera ferla més impenetrable á la ullada tan guipadora dels mussois en prespectiva.

Las telas á punt de solfa; al bell mitx cinc pedras blancas, color predilecte de las bestiolas en qüestió; y cap á dins, que's fa tart y la lluna no ens donará més rasca que dugas horas que'ns cal aprofitarlas si volem fer saca.

Dins la barraca que'n prou feinas ni cabian dos una mica estrets, quedarem instalats cinch com cinch arengadas; quatre riallas de reglament; encesa de cigarro llas per enganyar el vici, fora llum, fora foc, silenci sepulcral, y entrá en funcions, la flauta y en Nadal! ¡Oh lluna tapanera que de dalt la teva torratxa potsér no has ovirat prou be qui som, que fem y ahont anem!

Encar que adins aquesta pobre barraca, no t'equivoquis, no som gitanos, ni húngaros, ni tenim birollas, ni portem tómbolas, ni fem bunyols, ni toque n l'orga; lluny de nosaltres tot aixó, que prou jeperuts que n'anem de tanta murga aixordadora. ¿No sents els refilets forts y fluixos d'aquesta maravillosa flauta que sembla que gemega llevant al vent sos

plany? ¿No sents com garla, com crida, com s'esgar-gamella? Donchs escolta, calla, mira ab atenció, y veurás las aixarpadas que fem d'aucells que's fic-san molt ab tot y no aprenen de res.

No's pot pas negar, la flauta d'en Nadal no hi ha mussol que la resisteixi; quatre chiscles de mascle enamorat y de dret cap al castell ahont suspira la te va aymada, dic, cap á la barraca ahont t'esperan cinc galifardeus ab todas las eynas de matar; tres saltirons, y á dalt la pedra blanca de la seva esperansa s'estira y s'arronsa com volgent mirar dins la finestra de la cambra nupcial... El Bastér dona un cop de coll, se plegan las dugas alas de las telas.... y granota ficat al cova, el mussol en el sarró, y aixis se repetí la funció infinitat de vegadas, hasta que la lluna cansada de tanta infamia no'ns va dar mes aula, y's perdé per la montanya de Sant Pere Martir,

Mussol:—

Si vols per viure una pauta
no fassis cas de cap flauta.

J. SISA.

Granollers 10 Setembre 1908.

NOVES

Nostre amic lo jove literat en Valenti Turu, s'ha fet càrrech d'ensá d'aquest nombre, de la Direcció de la Revista; substituint per lo tant al nostre company N'Anicet Verdú.

Se han acabat les vesprades a vora la porta del carrer, en mànega de camisa; no's veuen més las *tortulias* de vehinat, simbol característich del estiu; lo dia s'escurra més y més

Pera fer la tasca es fa necessari ja, encéndrer lo llum. Los dematins y los vespres fresqueijan, los arbres no trigarán a engroguirse, la roba d'estiu comença a esser massa prima, les aurenets s'en tornarán al mitjorn y prompte ab la misteriosa veu de ¡Castanyes calentes y grosses! no'os restará cap dubte de la próxim del hivern.

Ab lo cambi d'estació quan sembla que la naturalesa tota se prepara per un moment de repós, l'home al contrari; després de la vida expansiva del